

ת"פ 53931/12/17 - מדינת ישראל נגד א ש ל - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

27 יוני 2018

ת"פ 53931-12-17 מדינת ישראל נ' ל

בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית נשיאה

מדינת ישראל

באמצעות תביעות לכיש

ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - נוכח

נגד

א ש ל - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד זאב פלסבורג - נוכח

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום, במועדים הרלוונטיים היו הנאשם והמתלוננת נשואים זה לזו, והתגוררו יחד ב-- עם ארבעת ילדיהם המשותפים. יומיים עובר ליום 20.12.2017, כעסה המתלוננת על הנאשם בשל סרטונים בהם צפה בטלפון שלו. וכך, ביום 20.12.2017 בשעות הערב, בבית, עת השכיבה המתלוננת את ילדיה לישון, תקף אותה הנאשם בכך **שחבט בראשה כשלוש חבטות ואחז בגרונה**. במעמד זה, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה **כי ירצח אותה** וכי אם ישב בכלא (כך נרשם במקור). **כתוצאה מכך, נגרמה למתלוננת חבלה בדמות סימן אדום בצווארה**.
2. הנאשם הודה בכל המיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירות של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג** לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); ואיזמים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
3. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו.
4. תסקירי שירות המבחן אשר התקבלו נושאים אופי שלילי, ובסופם השירות לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש. וכך, מתסקיר שירות המבחן (תסקיר ביניים) מיום 08.02.2018, מציין השירות כי הנאשם הודה כי נהג באופן תוקפני כלפי המתלוננת אם כי נטה להתייחס לכך באופן חד ממדי, וייחס את המורכבות במצב היחסים הזוגי למאפייני של המתלוננת ולמצבה הנפשי המעורער; שירות המבחן התרשם מקיומה של מסוכנות להישנות התנהגות אלימה כלפי המתלוננת לאור תחושות תסכול שהנאשם נושא בקרבו אשר הובילו להתפרצויות תוקפניות כלפי המתלוננת; השירות העריך כי קיימת נזקקות טיפולית משמעותית בעניינו של הנאשם; הלה הביע מוטיבציה נמוכה לטיפול והתקשה להכיר בהתנהגותו האלימה.
5. וכך, מתסקיר שירות המבחן (תסקיר ביניים) מיום 25.02.2018, מציין השירות כי רמת המסוכנות הנשקפת מהנאשם להישנות התנהגות אלימה כלפי המתלוננת עומדת בעינה. בנוסף לכך, מציין שירות המבחן כי חרף המאמצים לשלבו בטיפול הלה המשך לבטא העדר מודעות והבנה בנוגע למצבו וכן כי הלה נעדר כל מוטיבציה להירתם להליך טיפולי.
6. וכך, מתסקיר שירות המבחן מיום 29.04.2018, שב והתרשם השירות מנזקקות טיפולית משמעותית בעניינו של הנאשם, תוך שהעריך כי שילובו של הנאשם במסגרת טיפולית סגורה, המיועדת לגברים שנהגו באלימות כלפי בנות

זוגם, תיתן מענה לצרכיו ותצמצם את רמת המסוכנות הנשקפת הימנו; הנאשם ביטא מוטיבציה נמוכה לטיפול והתקשה להכיר בהתנהגותו האלימה; משהופנה הנאשם על ידי השירות לריאיון במסגרת טיפולית המותאמת לציבור החרדי נמסר מגורמי הטיפול שם, כי הנאשם הביע חוסר מודעות ומוטיבציה לטיפול, נטה להאשים את המתלוננת ושלל התנהגות אלימה מצדו ומשכך, הלה לא נמצא מתאים לטיפול במסגרת זו; בשיחות נוספות שערך שירות המבחן עם הנאשם תקף הלה בביקורתיות את גורמי הממסד, בהם את שירות המבחן ותאר כי חש נרדף ושלא בצדק מבחינתו; לאור כל האמור וחרף מאמצי השירות לגייס את הנאשם ולשלב בטיפול, הרי שבשל עמדותיו, אי ההבנה והמודעות בנוגע למצבו לא בא השירות בהמלצה טיפולית בעניינו.

7. וכך, בתסקירו מיום 15.05.2018, מציין השירות כי בשיחה שהתקיימה עם הנאשם לאחרונה שב הלה והדגיש כי הוא אינו מעוניין בטיפול, כשלתפיסתו הוא אינו אדם אלים; הנאשם שב וביטא עמדות קורבניות ונטה לתקוף את גורמי הממסד ובכלל זה את שירות המבחן. **לאור כל אלה העריך השירות כי המסוכנות להישנות התנהגות אלימה מצדו של הנאשם לא פחתה ונשארה ברמה גבוהה.** למסקנתו זו הגיע השירות תוך שלקח בחשבון בין היתר, את עמדת המתלוננת (שנטתה להתייחס לחלקים טובים בתפקודו של הנאשם תוך שטענה כי מקרה האלימות עליו התלוננה הינו חד פעמי ולא משקף את התנהלותו של הנאשם בדרך כלל), ותוך שהשירות העריך כי המתלוננת הביעה עמדה מגוננת כלפי הנאשם בשל מכלול קשייה לתפקד מזה תקופה ממושכת בגפה, כך שעולה ספק באשר ליכולתה להגן על עצמה בעתיד במסגרת מערכת היחסים הזוגית; קשיו של הנאשם לבטא אחריות למעשיו ולהתנהגותו האלימה, כשנראה כי הוא נוקט בהכחשה וצמצום של התנהגותו האלימה ומתקשה להכיר במורכבות מצבו האישי והמשפחתי; המוטיבציה הנמוכה שהלה הביע להשתלב בהליך טיפולי חרף הנזקקות הטיפולית הקיימת בעניינו. בסופו של דבר העריך השירות, כי רק השתלבותו של הנאשם בהליך טיפולי אינטנסיבי עשויה לצמצם את רמת הסיכון הנשקפת הימנו.

8. **מחוות הדעת שהוגשו מטעם הממונה על עבודות השירות,** עולה כי הנאשם נמצא כשיר לבצע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

9. בא כוח המאשימה עמד על חומרת מעשיו של הנאשם, על הנסיבות לחומרה שנלוו אליהם ועל הערכים המוגנים שנפגעו; בנוסף לכך, עתר לקבוע מתחם עונש כולל הנע בין 8-18 חודשי מאסר ולהשית על הנאשם עונש המצוי ברף הבינוני של המתחם. כמו כן, הלה הפנה לכך שהנאשם התקשה לקבל אחריות על מעשיו, נמנע מלהשתלב בהליך טיפולי ולהערכתו של שירות המבחן, לפיה נשקף מהנאשם סיכון להישנות התנהגות אלימה.
10. המתלוננת העידה מטעם ההגנה בשלב הראיות לעונש. במהלך עדות זו, המתלוננת הייתה נסערת, בכתה, ומסרה כי הנאשם הינו בעל ואב דואג, אכפתי ומסור. עוד הוסיפה המתלוננת כי היחסים בינה לבין הנאשם החלו להשתבש לאחר שלקתה בדיכאון לאחר לידה ובעקבות וויכוח עקרוני שהתגלע בינם אודות צפיית הנאשם בפורנו. בסוף דבריה, ביקשה המתלוננת שלא לשלוח את הנאשם אל מאחורי סורג וברח שכן היא זקוקה לו בסיוע בטיפול בילדיהם המשותפים ונוכח לידתה הצפויה.
11. ההגנה חלקה על מתחמי הענישה שהציגה המאשימה ועתרה לקבוע מתחם הנע בין אי הרשעה לבין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. לגופם של טיעונים, מיקדה ההגנה את טיעוניה, בנסיבות חייו של הנאשם, בעברו הפלילי הנקי, בעובדה כי המדובר באירוע נקודתי שאינו מאפיין את אורחות חייו ובעובדה כי הלה שהה במעצר מאחורי סורג וברח בגין תיק זה ובהמשך במעצר בית במשך תקופה לא מבוטלת. בסופו של דבר עתרה ההגנה להסתפק בהשתתף מאסר מותנה.
12. הנאשם עצמו, ביקש שלא לנצל את זכות המילה האחרונה.

דין והכרעה

13. תחילה יצוין, ועל כך לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי בגין מכלול מעשיו של הנאשם יש לקבוע מתחם עונש כולל, כאשר לידי הדברים מתיישבים עם "מבחן הקשר ההדוק" ועם יתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל** (03.09.2015); ע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל** (29.06.2015)). שכן, במקרה הנדון עסקין בעבירות אלימות שבוצעו נגד אותה המתלוננת ועל רקע אותה מערכת יחסים זוגית, ואפנה בעניין זה, על דרך ההיקש, לפסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתפ"ח (מחוזי באר שבע) 7848-04-10 **מדינת ישראל נ' קרלוס דלמר** (28.07.2015)).
14. בהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה שמא יש מקום במקרה דנן לסטות לקולא מהמתחם שייקבע (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

15. בהתאם לאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
16. **הערך החברתי המוגן** שנפגע כתוצאה **מעבירת תקיפת בת הזוג הגורמת חבלה** שביצע הנאשם, הינו שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של בני משפחה, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים. זאת ועוד, לא זו בלבד שעבירות של אלימות במשפחה מבוצעות בדרך כלל בחדרי חדרים רחוק מכול עין, אלא שגם לא אחת נמנעים הקורבנות מלפנות לרשויות אכיפת החוק, הן בשל תלות רגשית או כלכלית בעברין והן בשל הרצון לשמור על שלמות התא המשפחתי, מה שמקשה עוד יותר על גילויין ועל העמדתם של העבריינים לדין. כך גם, אודות החומרה הטמונה בעבירות שמבוצעות בתוך התא המשפחתי, אף ניתן ללמוד מעצם כך שהמחוקק מצא לקבוע כי העונש המרבי הקבוע לצדן של עבירות התקיפה יוכפל בשעה שאלו מבוצעות כלפי בנות זוג (ראו בעניין זה, למשל, דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית בע"פ 669/12 **יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל**, (19.04.2012)).
- בעצם ביצוע עבירות האיומים**, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלווה נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 379, 373 (1989)). גם חומרתה של עבירה זו מקבלת משנה תוקף מקום בו היא מופנית כלפי בת זוג (ראו והשוו: כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 6577/09 **ניר צמח נ' מדינת ישראל**, (20.08.2009)).
17. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן - ובייחוד לנוכח אופייה של האלימות הפיזית אשר הופעלה מצדו של הנאשם וטיבם של מעשי האיום - סבורתי כי במקרה הנדון **מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה ממשית**.
18. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** נתתי דעתי **לאופייה של האלימות** הפיזית שהופעלה מצדו של הנאשם, ובולטים בחומרתם מעשי האחיזה בגרון המתלוננת ושלוש החבטות שהלה הטיח בראשה (כך שברי שבנסיבות אלו אין המדובר במעידה חד פעמית שלו), ואף ייאמר כי למעשה אחרון זה אף נלווה ממד מסוים של השפלה וביזוי. בנוסף, יש לשקול לחומרה את **טיבו של מעשה האיום**, כאשר עסקין באיום מפורש לפגוע בחייה של המתלוננת, ובייחוד יש לראות בחומרה את העובדה שאת כל אלה עשה הנאשם עת המתלוננת משכיבה את ילדיהם

- המשותפים לישון. מה שמטבע הדברים מגביר ומעצים את האימה והחשש של המאוימת.
19. לצד אלה ומבלי להקל ראש בדברים, נתתי דעתי לכך שבמנעד החומרה של החבלות שיכולות להיכנס לגדרי המונח "חבלה של ממש", כמשמעותו בחוק העונשין - מצויות אלה שנגרמו למתלוננת ברף שאיננו גבוה. אם כי, במקרה הנדון אין להתעלם גם **מהנזק הפוטנציאלי** אשר היה טמון במעשיו של הנאשם, כאשר ברי כי אחיזה בצוואר וחבטות חוזרות ונשנות בראש, עלולים היו, ביחד ולחוד, לגרום למתלוננת נזקים גופניים חמורים מאלו שנגרמו בסופו של יום. עוד ייאמר, כי על אף שנדמה שלמעשיו של הנאשם **לא קדם תכנון מוקדם**, הרי שעדיין, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות כנגד בני זוג בעידנא דריתחא ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן. מה גם, שמ"מבט על" על האירוע בכללותו, מצטיירת תמונה מטרידה שבה נשקפת התנהגות כפייתית מצדו של הנאשם כלפי המתלוננת, אשר גם ביצע את העבירות מבלי שקדמו לכך כל קנטור או התגרות מצדה של האחרונה.
20. בכל הנוגע **למדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מלמדת כי במקרים שבהם הורשעו הנאשמים בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג ואיומים, נקבעו בעניינם מתחמי ענישה שתחילתם לעיתים במאסר מותנה ולעיתים במאסר שבשים לב לאורך תקופתו ניתן לרצותו בעבודות שירות, וסופם בעונשי מאסר ארוכים יותר, לתקופות הנעות סביב 14 חודשים (במקרים החמורים שבהם). ויער, ברי כי בכל מקרה ומקרה הושפעו מתחמי הענישה, בין היתר, מאופיים של מעשי האלימות והאיומים, חומרת החבלות שנגרמו, ויתר הנסיבות הנלוות לביצוע העבירות. כדוגמא למנעד הענישה שלעיל, ראו למשל: עפ"ג (מחוזי מרכז) 60176-03-16 **אליאס נ' מדינת ישראל**, (01.05.2016); עפ"ג (מחוזי מרכז) 27847-08-15 **גרופי נ' מדינת ישראל**, (22.11.2015); עפ"ג (מחוזי ירושלים) 41415-04-15 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (12.10.2015); עפ"ג (מחוזי באר שבע) 25919-11-14 **סקומורוחין נ' מדינת ישראל**, (14.01.2015); עפ"ג (מחוזי חיפה) 34416-11-13 **מועין עזוקה נ' מדינת ישראל**, (06.03.2014); ת"פ (שלום ירושלים) 30739-05-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (10.11.2016); ת"פ (שלום עכו) 8982-12-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (04.07.2016); ת"פ (שלום אילת) 53811-09-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (07.06.2016); ות"פ (שלום תל אביב יפו) 58245-09-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (09.11.2015).
- ודוק, בסקירת הפסיקה שלעיל עמדתי על מתחמי הענישה שנקבעו, כאשר ברי כי העונשים שנגזרו בגדרי המתחמים או מחוצה להם, הושפעו מהנסיבות שאינן קשורות בעבירות וממאפייניו האישיים של כל נאשם ונאשם, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי, הודאה במעשים והכאה על חטא, השתתפות בהליכים טיפוליים-שיקומיים, וכיוצא באלה. עוד יצוין, כי עיינתי בפסיקה שאליה הפנו הצדדים, אולם העיון בה נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין המקרים שנדונו שם לבין המקרה שבפנינו, ובשים לב לסוג העבירות שיוחסו בכל מקרה ומקרה, הנסיבות שנלוו אליהן והמאפיינים האישיים והייחודיים של הנאשמים השונים. על כל פנים - וזאת חשוב להדגיש ולהזכיר - הענישה היא אינדיווידואלית ו"אין עסקין בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (עפ"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו. מה גם, ששומה עלינו לזכור כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה עפ"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).
21. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים המעוגנים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, כפי שפורט לעיל, ובייחוד בשים לב לאופייה של האלימות שהופעלה מצדו של הנאשם, **מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם ינוע במקרה הנדון בין מספר חודשים מאסר בפועל, שיכול שירוצה בעבודות שירות, לבין 12 חודשים מאסר בפועל.**
22. בשוליה של נקודה זו, אציין כי לא אוכל לקבל את טענת ההגנה, לפיה מתחם העונש ההולם במקרה הנדון צריך לנוע בין אי הרשעה לבין מאסר בעבודות שירות. בהתייחס לרף התחתון הנטען, יש לומר כי אך ורק במקרים חריגים ימנע בית המשפט מהרשעתו של נאשם שנמצא אשם בביצוע עבירה. קבלת עמדתו של הסנגור, תביא לידי כך

שנאשמים בביצוע עבירות אלימות בתוך המשפחה ואשר נמצא כי בעניינם יש לגזור עונש ברף הנמוך של מתחם העונש ההולם, יסיימו את עניינם כמעט באופן אוטומטי ללא הרשעה. בעצם כך, הלכה למעשה, יהפוך החריג לכלל, וזאת בניגוד להלכה הנוהגת בשאלת אי ההרשעה.

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

23. כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, עובר לגזירת העונש המתאים לנאשם, ישקול בית המשפט את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות. בהקשר זה, לא התעלמתי מנסיבות חייו של הנאשם, כפי שאלה פורטו בתסקירי שירות המבחן ובטיעוני ההגנה לעונש, ובכלל זה העובדה כי לנאשם עבר פלילי נקי וכי זו הסתבכותו הראשונה עם החוק. זאת ועוד, בית המשפט שוקל את העובדה שהנאשם היה עצור כשלושה שבועות מאחורי סורג ובריא ובמשך תקופה נוספת היה נתון תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר איננו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם לדידי היה בכך כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ולהרתיעו במידת מה מפני ביצוע עבירות נוספות בעתיד.
24. עוד נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם הודה בעבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום המתוקן. יחד עם זאת, אין מקום להעניק להודאה זו כשלעצמה משקל רב, וזאת לנוכח העובדה כי על אף שהנאשם הודה כי הוא נהג באופן תוקפני כלפי המתלוננת, לא שוכנעתי שהוא הביע חרטה כנה על מעשיו. אדרבא, לא זו בלבד שהנאשם לא הביע כל אמפתיה כלפי המתלוננת, אלא שבפגישותיו עם שירות המבחן, פעם אחר פעם, הוא חזר על עמדתו הקורבנית והשליך את האחריות לביצוע המעשים על המתלוננת. לא בכדי, שירות המבחן התרשם כי קיימת רמת מסוכנות גבוהה בעניינו של הנאשם, אשר לוקח אחריות חלקית בלבד על התנהגותו האלימה. במידה רבה, התרשמות זו של שירות המבחן, כמו גם העמדות שהביע הנאשם, לא השתנתה גם בתסקירים המאוחרים שהוגשו. הדברים האמורים אף מקבלים משנה תוקף עת עסקין בתיקי אלימות במשפחה, שם מתעצמת חשיבות ההכרה והבעת החרטה על ביצוע העבירות.
- זאת ועוד, לנוכח התנהלותו של הנאשם אף לא היה בהודאתו כדי להביא לחיסכון אמיתי בזמן שיפוטי, ואף ההפך הוא הנכון. שכן, פעם אחר פעם, לאחר כל קבלת תסקיר בעניינו, נעשו ניסיונות נוספים על ידי שירות המבחן לגייסו להליך טיפולי לאור הערכת שירות המבחן מנזקקות טיפולית משמעותית בעניינו. בסופו של יום, ומשהתקבלו בעניינו של הנאשם **ארבעה תסקירים**, התברר כי כל דבריו בנוגע לרצונו להשתלב בהליך טיפולי הינם דברי סרק שנאמרו אך מהשפה אל החוץ. לנוכח התנהלותו זו של הנאשם, הרי גם ברי שאין להעניק משקל של ממש, אם בכלל, לנסיבה שעניינה חלוק הזמן.
25. מנגד ולקולא, נתתי דעתי לפגיעה הצפויה להיגרם לנאשם ולמשפחתו ככל שיושת עליו עונש של מאסר בפועל, ולו לריצוי בעבודות שירות וזאת אף בשים לב לעובדה כי הכלא זר לו. לצד האמור, מן הראוי להזכיר כי המדובר בשיקול אחד בלבד מני רבים, ובוודאי שאין המדובר בשיקול מכריע.
26. בכל הנוגע להתנגדותה של המאשימה לאפשר להגנה להעיד את המתלוננת בשלב הראיות לעונש מצאתי להעיר שאכן לדידי במקרים בהם נכרת הסדר טיעון בין הצדדים וצד כלשהו מתעתד להגיש ראיות בשלב הטיעונים לעונש, מן הראוי כי יודיע לצד השני אודות כוונתו האמורה, וזאת עובר לכריתתו של ההסדר (ראו והשוו: פסק דינה של כב' השופטת ע' ארבל ברע"פ 9718/04 **מדינת ישראל נ' טאלב נאורה**, (25.11.2007)). ואולם, בשונה מראיות לעונש הבאות להמחיש את הנסיבות שנלוו לביצוע העבירות הרי שעדותה של המתלוננת בענייננו, נועדה מצדה של ההגנה לאפשר לה לטעון להקלה בעונש. בנסיבות אלו ברי כי תיקון 113 לא פגע בזכות הנאשם להביא ראיות לעניין העונש בהתאם לסעיף 189 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, וכמו כן, ברי כי התיקון גם לא פגע בזכויות נפגעי עבירה על פי חוק זכויות נפגעי עבירה, תשס"א-2001, מלמסור דבריהם בפני בית המשפט בעל-פה (ראו והשוו: דבריה של ס' הנשיא (כתוארה אז) כב' השופטת ר' יפה-כ"ץ בעפ"ג (ב"ש) 4687-05-15 **וליד גמאעין נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים המשפטיים)).
27. לגופו של עניין, ברי כי עמדתה של המתלוננת והאינטרס שלה, אינם חזות הכול ואינם השיקולים היחידים שצריכים לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט, אשר כמובן אמון גם על האינטרס הציבורי. ועדיין, בשים לב לדבריה

- של המתלוננת, דומני שבפניי מקרה חריג שבו השתת עונש מאסר בפועל על הנאשם תביא לפגיעה קשה ומשמעותית מאוד גם במתלוננת עצמה. למותר לציין, כי בית המשפט מודע לאותה תסמונת המכונה בעגה "תסמונת האישה המוכה", שבעטיה נשים שסובלות מאלימות מתמשכת מצד בני זוגן, ממשיכות להגן ולגונן עליהם מתוך חששות שונים שמקננים בליבן. דא עקא, אינני משוכנעת כי זה המקרה שבפניי ובכל מקרה, שומה עלינו לזכור כי המתלוננת היא-היא קורבן העבירה כך שמן הנמנע להתעלם מעמדתה.מה עוד, **"שהמחוקק והפסיקה הרימו בשנים האחרונות את מעמדם של נפגעי עבירה, ונדרש מהתביעה ובתי המשפט להתחשב בעמדתם. עקרון זה אינו פועל אך ורק לחומרה, ואינו מופעל אך ורק כלפי נפגעי עבירה הדורשים נקמה. אף עמדה מקלה ומקבלת חייבת לקבל ביטוי ומשקל"** (ראו והשוו לדבריו של כב' השופט א' אינפלד בת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל**, (17.06.2012) ולדעת הרוב בע"פ (מחוזי באר שבע) 2455-09-11 **פלוראה נ' מדינת ישראל**, (07.12.2011)).
28. כמו כן, מצאתי לזקוף לקולא את העובדה כי חרף הדיפתו של הנאשם את מאמצי שירות המבחן לגייסו להליך טיפולי, הרי שמאז ביצוע העבירות מושא האישום, לא שב הלה לבצע עבירות. אכן, אין הכרח שהנאשם יעבור שיקום "מוסדי" במסגרת טיפולית כלשהי, ולעיתים די בכך שבית המשפט ישתכנע שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, משתף פעולה עם רשויות החוק, לא שב לדרכיו הרעות ולא מסתבך עוד בפלילים, כדי לקבוע כי אותו נאשם "השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם בעתיד" (ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (14.07.2013); רע"פ 7683/13 **דויד פרלמן נ' מדינת ישראל**, (23.02.2014); רע"פ 1441/14 **חמיס נ' מדינת ישראל**, (09.12.2014); ע"פ 5341/13 **מדינת ישראל נ' מוחמד אלקרעאן**, (08.12.2013); ועפ"ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 **גרניק נ' מדינת ישראל**, (20.11.2013)).
29. והרי שגם במקרה שבפניי, עסקין בנאשם שבמשך כחצי שנה מאז ביצע את העבירות שבגינן הוא נותן את הדין כעת, היטיב את דרכיו, ונמנע מלשוב ולבצע עבירות נוספות. עם זאת, וכאמור, הנאשם לא עבר כל הליך טיפולי חרף העובדה כי עלתה נזקקות טיפולית גבוהה בעניינו, כך שלא ניתן לומר כי שיקומו (בהינתן העובדה כי הלה מקיים אורח חיים נורמטיבי ולא שב לדרכיו הרעות), יצדיק סטייה כלשהי ממתחמי העונש שקבעתי לעיל. זאת ועוד וכידוע, לא כל קביעה לפיה קיים סיכוי שהנאשם השתקם או ישתקם בעתיד תביא מניה וביה לסטייה ממתחם העונש ההולם וממילא לא להימנעות השתת רכיב של מאסר בפועל (ראו והשוו רע"פ 4097/16 **מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל**, (24.05.2016); וע"פ 1521/14 **יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל**, (16.09.2015)).
30. מכל הנאמר לעיל ובאיזון הראוי בין מכלול האינטרסים ושיקולי הענישה, ובשים לב לחומרת מעשיו של הנאשם, להעדר המוטיבציה שהביע להתגייס לכל הליך טיפולי חרף הנזקקות הטיפולית המשמעותית שעלתה בעניינו מצד אחד; לעובדה כי הלה נעדר עבר פלילי וכי לא שב לבצע עבירות מצד שני, ותוך שלא התעלמתי מעמדת המתלוננת, הרי שמצאתי כי עונשו של הנאשם צריך להיגזר ברף הבינוני - נמוך של מתחם העונש ההולם אשר קבעתי לעיל.
31. **לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. 5 חודשים מאסר, שירוצו בעבודות שירות בניכוי ימי המעצר.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 06.06.2018, הנאשם יחל בריצוי עבודות השירות ביום 07.08.2018, או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה. העבודות תבוצענה בישיבת הסדר קריית גת, מבוא קדמה 5 קריית גת, בימים א'-ה' בין השעות 08:30 - 16:00 והכול אלא אם הממונה יקבע אחרת.

על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 9 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירות אלימות מסוג עוון, לרבות איומים.

ד. פיצוי בסך 500 ₪ למתלוננת, ע"ת/1.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

ה. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס והפיצוי יקוזזו מסכום ההפקדה שהפקיד הנאשם בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה.

ככל שלא ניתן לקזז את סכום הפיצוי והקנס מסכום ההפקדה, הרי שאלו ישולמו ב- 5 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 1/1/19.

ו. הנאשם יחתום על התחייבות על סך 7,500 ₪ להימנע מביצוע עבירת אלימות לרבות איומים, וזאת במשך 3 שנים מהיום.

לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, יאסר הנאשם למשך 10 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ד תמוז תשע"ח, 27 יוני 2018, במעמד הצדדים.